

lassan természetessé apadtak, arcán kisimultak az apró szarkalábak átadva helyüket a hamvas bőrnek, eltűnt a szexi selyem hálóing is, hogy egyszerű kockás pizsamává váljon. Végezetül kivette kezéből az üres üveget.

– Kaptál egy esélyt, hogy élhess vele, most kapsz egy másikat, hogy meghalhass érte – dűnnyögte szomorúan. – Nyugodj békében, leányom.

*

Húsz évvel korábban

Péter igen türelmetlen volt. Anikónak már rég meg kellett volna érkeznie. Lehet, hogy valami baja esett?

– Megyek, megnézem – fordult Bandihoz. – Nem laknak túl messze, fél óra alatt megjárom.

– Ugyan, ne hülyéskedj, az apja nem nézi jó szemmel, ha a házuk körül ólálkods. Majd jön, ha akar, nehogy már itt hagyj érte ezt a fergeteges bulit! Inkább érezd jól magad, van itt lány akármennyi. Nézd csak azt az Ilont, milyen jól mozog!

– Igazad van... szerinted énrám mosolyog?

(Mentor: Z. Németh István)

BITTERA SOPHIE IMAN

Egy légy élete – A halálos kirándulás

Egyszer voltam, hol nem voltam, egy légy voltam. Ide-oda tengődtem a világban, mígnem fura zajra nem lettem figyelmes. És mi legyek olyan suták vagyunk, hogy mindig a veszély irányába megyünk, de azért mindig tartunk egy kis távolságot, hogy esetleg el tudjunk menekülni, és persze, én is így tettem. Hiba volt. Hogy miért? Na, ezt hallgassátok!

Beszálltam az iskolába (mert ugye a sokféle hangzavar csakis iskolából származhat), onnan is a lehangosabb osztályba, a 4.A-ba. Mikor megérkeztem, éppen megszólalt egy hang:

Crrrrzvrcrcvzrcccccdzzzzccccc... vagy valami ilyesmi. Ekkor levettek a hang-erőből olyan 5%-ot, a magaviseletből meg 0,000001%-ot (azaz semmit). Gondoltam, most jön majd egy nagy ember, leteremti, leordítja a gyerekeket, én meg végignézhetem, mint egy Netflix-filmet. De ez sem így lett. Vártak a nagy emberre, de nem jött. Az ínycsiklandó uzsonnájú Zsolt (az osztály bohóca) már elvesztette koncentrációját, úgy, mint Kinga (a majomparádé), Tobi (a dagadék) és Elek (egyszerűen Elek). Sorra potyogtak ki a koncentráció csendes, fegyelmezett, érett zsákjából, míg csak három reménykedő maradt. Ez a három lány (még szép, hogy lány!) Elena (rosszabb jegye nem volt, mint hármas), Emily (volt már rosszabb jegye, na) és Enikő (a meggyagyulás következő „tehetetlen” áldozata) volt. Enikő ugyan igen, de a másik két E betűs lány nem hagyta el a koncentráció védőzsákját.

Így telt az óra. Ugyan nagy emberrel való vitatkozást nem láttam, de így is jót szórakoztam.

Mikor mindent szépen végiggondoltam, (Mekk) Elek (az ezermester) felállt az asztalra és megmutatta a hátsó felét. Ekkor eldöntöttem, hogy soha többé nem hallgatok állati ösztöneimre (mondjuk ezt már akkor eldöntöttem, amikor először vándoroltam be ide [meg mikor másodszor, harmadszor...]). De hiába! Úgyis ezután az történt, hogy... jaj, ez nem is ide tartozik! Szépen sorrendben. Bocsika! :/

Szóval, amire Elek rájött, hogy ez úgymond „ciki”, megpróbálta elbújtatni hátsó tájékát, de ez nem sikerült, mivel Marci ezt nem engedte neki (nem akarjátok tudni, hogyan :([én láttam, most sajnálhattok!]). És ez így ment tovább... és tovább...jaj. Át kellett szállnom máshová, hogy ne lássam ezt a szenvedés.

Átszálltam az éppen az örömtől, kárörvendéstől és csak úgy röhögő (és ide-oda csapkodó) Zsolt padjára; érkezett a vészleszállás. A keze alatt voltam. Pont. Pont a keze alatt. Árnyékot láttam meg magam felett. Nagyobbodott. NAGYOBBODOTT! Felnéztem. De mire a (semmire sem jó) összetett szemeim regisztráltak a biztos halált, az már rég meglátogatott... És ennyi volt. Az utolsó emlékem ez. EZ?! Megnyerném a legbutább légyhalálok díját is! Pedig nagy a tét!

(Mentor: Bódi Péter)